

Jana Dohnalová (Anglie)

Tři stupně terorismu

Dva velké teroristické útoky v poslední době otrásly Anglií, na víkend byl vyhlášen třetí stupeň teroristické aktivity. Do téhle doby jsem znala a na vlastní kůži zažila, jen třetí stupeň povodňové aktivity, který byl vyhlášen v Praze, v roce 2002, když jsem tam studovala. V té době byl terorismus něco vzdáleného, co se nás, jako Evropy vůbec netýkalo. A hle, uplynulo nějakých dvacet let a teroristé jsou tu, jsou mnohem nevypočitatelnější než taková povodeň, o které se přesně ví, kde udeří a osoby se z postižených míst dají včas evakuovat.

Před teroristy se bohužel evakuovat nedá a mohou udeřit kdekoli. Proto předcházející víkend byla Anglie na nohou ve dne i v noci. Předpokládalo se, že se spousta lidí, v době víkendového volna shromáždí na veřejných prostranstvích a stane se tak snadným terčem. V obchodním centru, kde pracuji, hlídkovala policie u hlavního vchodu a projížděla návštěvníky detektorem kovu, k pobavení nutno dodat, že policie s detektorem kovu stála pouze u hlavního vchodu, bočními vchody se do centra dalo projít celkem nepozorovaně. Proto mi celá ta policejní kontrola přišla jaksi samoučelná, taková naoko, aby se neřeklo, že policajti, placeni z našich daní, nic nedělají, se skutečnou starostí o bezpečnost nakupujících to nemělo zhora nic společného. Jelikož jsem šla, tak jako obvykle, do práce bočním vchodem, s žádnou kontrolou jsem se nesešla a dověděla se o ní de facto až na pracovišti od kolegů, kteří na rozdíl ode mě použili vchod hlavní. V jídelně pro zaměstnance, na nástěnce s nápisem „Important“ v překladu důležité, kde jsem kromě toho, od kdy do kdy pracuji rovněž objevila papír, který tam ještě nedávno nevisel a sice, jak se máme zachovat v případě teroristického útoku, bylo to napsáno v bodech, něco jako požární směrnice, kde hlavní a tučně zvýrazněný bod číslo jedna informoval o tom, že si nemáme, v případě teroristického útoku hrát na hrdiny, dále body už jen navigovaly k tomu, že v případě nouze máme vzít nohy na ramena a snažit se zachránit jen a pouze vlastní holý život. To v případě, že přijdou teroristé osobně a se střelnou zbraní, jestliže nám dá někdo do obchodu časovanou, dálkově odpalovanou nálož, pak asi jen pánbůh s námi, co dělat v takovém případě, o tom směrnice a návod, jak se zachovat, taktně pomlčela.

Tichý den v jindy hlučném a napěchovaném centru svědčil o tom, že se Londýn skutečně bojí a hodně lidí v tento sváteční den raději zůstalo doma a rozhodlo se věnovat jiným aktivitám, než je nakupování, či obhlížení věcí, které si z finančních důvodů koupit nemůžou, to mělo jistě pozitivní sociální dopad, protože se lidé museli snažit trávit volný čas najednou jinak, než automatickým stereotypním navštívením obchodů, což se tu už stává jakýmsi sociálním přežitkem podobným zlovyku kouření. Lidé neuklidnili ani policisté hlídkující u vchodu a tvářící se, že dovnitř neproklouzne ani myška, bez jejich prověření, natož teroristická skupina se špatnými úmysly. Zřejmě už vědí, že taková akce je jen divadýlko, kdy policisté sice mají detektor kovu, ale už nemají detektor na špatné úmysly, navíc detektor jen u hlavního vchodu. Byl to nudný vleklý den, kdy jsme neměli zákazníky, mnoho

nevydělali, což nás jakožto zaměstnance příliš nemrzelo, bez zákazníků i s nimi, stále máme stejný plat. Nejen my, ale žádný ze sousedních obchodů neměl obvyklou frontu signalizující, že je víkend a spousta lidí nemá natolik bujnou fantazii, aby dělala něco jiného. Díky teroristům tak spousta lidí měla možnost strávit báječný sluneční den, kterých je v Londýně poskrovnu, někde mimo zdí dusného obchodního centra a jít třeba do parku, nadýchat se čerstvého vzduchu, udělat si nějaký zajímavý výlet za poznáním, nebo si v líném odpoledni zahrát třeba s rodinou karty. Ačkoli neschvaluji terorismus v jeho podstatě, tento víkend byl pro mnoho lidí jistě přínosný, i když dotyční o tom možná ani nevědí a nedokážou toho správně docenit.